

CUVÂNT ÎNAINTE

Singurul popor născut, nu făcut, de pe harta Europei este neamul nostru. Însăși *Biblia* pomenește de noi în Geneză, numindu-ne țara Havila, bogată în aur, bdeliu și onix.

Cum se explica, înainte de a fi omul, exista o țară în care cineva, probabil Dumnezeu, se ocupa cu mineritul. Apoi, Dumnezeu și întregul alai divin au inventat omu', ca să mai scape probabil de munca grea de extragere a minereurilor.

Oare, să fi fost actualul teritoriu al României țara Edenului? De vreme ce acest teritoriu nu a fost ocupat decât vremelnic, iar poporul și-a continuat nestingherit existența, se pare că da.

Deși la origine graiul locuitorilor acestui teritoriu, pare-se că a pornit de la niște onomatopee, totuși evoluția ulterioară duce la o structurare sacerdotală, construcția cuvintelor realizându-se prin respectarea unor norme surprinzător de exacte, care s-au păstrat și după atacurile diletanților, autointitulați lingviști (limbiști, în DEX).

Aceștia raportează graiul neamului fie la limbile scolastice, latina și greaca, sau, mai nou la limba slavă, turcă, maghiară sau germană.

Din limba latină spun că s-au desprins o serie de limbi romanice, dinainte ca limba latina să fie definită. Ibericii

vorbeau o limba romană și chiar scriau, înainte de cucerirea romană. Din latina de pe teritoriul Franței, s-au desprins vreo 600 de dialecte. În Italia, leagănul latinismului, sunt și astăzi vreo sută de dialecte. Numai românii se înțeleg între ei fără niciun efort pe tot teritoriul românesc.

Se vorbește despre civilizația Greciei și influența culturii grecești, punând fiecare entitate spirituală din bazinul mediteranean, ca o povară în spinarea legendarului neam al grecilor.

Dacă îi iei la întrebări, pe adepții mării culturi grecești și îi întrebi un lucru banal, de exemplu, care era teritoriul Greciei antice, în mod sigur, dau în bâlbâială. Dacă francezii, italienii, ibericii locuiesc de mii de ani într-un teritoriu cam de aceeași mărime cu al României mari și totuși nu au o limbă și o cultură unitară, cum să aibă grecii răspândiți în bazinul mediteranean și să mai fie și unici. Existența acestor entități este determinată de posibilitățile de comerț, de jaf cu luare de ostatici pentru cel mai rușinos lucru din istoria omenirii, și anume comerțul cu sclavi. Minciunile inventate pentru spălarea morală a acestor clanuri de tâlhari stau la baza justificării acțiunii marilor imperii, când e vorba de civilizare.

Pe la mijlocul secolului al XII-lea î.e.n., o puternică erupție vulcanică are loc în Islanda. Sedimentele vulcanice ridicate în atmosferă au contribuit la răcirea vremelnică a zonei de nord a Europei, ceea ce a condus la o mică eră glaciară, cu consecința migrării unor populații central-europene către Sud.

Acest tipar l-au urmat și așa-zisele triburi grecești, ionienii, dorienii și aheii. Apare întrebarea firească: cu cine

DUMNEZEU GRĂIEȘTE ÎN ROMÂNĂ

s-au bătut troienii, dacă grecii nici măcar nu se gândeau să migreze? Răspunsul îl găsim în basoreliefurile găsite pe construcțiile egiptene antice, care descriu acțiuni ale „oamenilor mării” sau „oamenii-babuini”, care jefuiau periodic țărmurile Mediteranei.

Inițial, aceste populații, specific Mediteranei, serveau ca forță de muncă marilor civilizații egiptene, minoice, hitite, în special, ca marinari. Cu timpul, s-au răsculat împotriva comandanților, au confiscat navele și s-au refugiat în insulele Mediteranei de unde au organizat jafuri periodice și răpiri de persoane. Au loc mari răscumpărări, metisări și ocupări de localități de Coastă, cu efect de modificare a compoziției etnice. O nouă cultură eterogenă se suprapune peste cea veche. Este momentul în care civilizațiile antice clasice egiptene, minoice, hitite se restrâng și se modifică. În aceste condiții, rezultă clar că nu grecii s-au luptat cu troienii.

Pe la începutul secolului XX, împăratul Imperiului Austro-Ungar începe lucrările la o nouă cale ferată, ce venea dinspre Ungaria către Transilvania.

În zona Aradului, la Pecica, muncitorii au scos la iveală ruinele unei localități antice de peste 3.000 de ani. S-au găsit numeroase tezaure de aur și de argint care au fost cărate și expuse la Budapesta și la Viena.

De curând, săpăturile au fost reluate cu fonduri de la universitatea din Heidelberg, Germania.

Arheologii germani au denumit situl Troia Europei. O cetate cam de trei ori mai mare decât cetatea Troiei (24 ha, față de 7 ha ale Troiei) a fost atacată și incendiată de pe Okeanos Patamos, actuala câmpie Panonică. Citirea atentă

a *Iliadei* lui Homer, atestă prezența la luptă a regelui Rhesus în car de aur, a neîntrecutului călăreț Tomiris, a trupelor de amazoane. Cronicile antice, citate de Nicolae Densușianu, menționează aceste personaje ca fiind specifice teritoriului României. Amazoanele, luptătoare redutabile, au fost menționate din zona Ploieștiului, nordul Dobrogei până în sudul Ucrainei de astăzi. Se zice că ele au înființat Odessos. (Odesa de astăzi)

Să fi plecat luptătorii din România până în nord-vestul Turciei să apere o cetate de câteva hectare sau au mers spre Arad, unde o cetate mult mai mare și mai bogată este atacată tot de niște „oameni ai mărilor” veniți din Adriatica pe Okeanos Patamos? Oricum, mai degrabă, găsim greci pe teritoriul României, pentru că la acea vreme nici nu se gândeau să migreze. Migrația generată de mica epocă glaciară are loc după 1150 î.e.n. Unde mai punem că resursele de aur și de argint cele mai mari din lume se găseau în zona de vest a României, fiind legate de exploatarea din Munții Apuseni.

În concluzie, este posibil ca Homer, scriitor trac al Antichității să fi preluat o creație orală, pe care a îmbogățit-o cu harul talentului său, adaptând-o vremurilor sale. Îi văd pe greci considerându-l de-al lor, dar ce grec poate fi acela care atrage atenția, cu privire la darurile otrăvite ale grecilor.

În primul volum al cărții *„Miracolul graiului românesc. Codul primordial al limbilor indoeuropene”*, am enumerat marile trădări ale grecilor, ce au afectat profund istoria românilor. Haideți să reamintim câteva:

- a. Grecul Bicilis, cunoscut și sub numele de Bastos, l-a trădat pe marele rege Decebal romanilor. Amintirea

lui a generat în istoria lingvistică a lumii termenii de imbecil sau de bicisnic.

b. Tracul Spartacus împreună cu sclavii răsculați sunt vânduți de greci romanului Crassus.

c. Tronurile țărilor române (Moldova și Țara Românească) sunt ocupate de regimurile grecești ale fanarioților, care au eradicat calendarul cel mai vechi din lume, al neamului nostru. Moldova era în anul 7209 de la Adam, adică 1711, când Dimitrie Cantemir s-a refugiat la țarul Petru I al Rusiei, și 7213 în Țara Românească, anul mazelirii domnului martir Constantin Brâncoveanu. Cu acești domnitori se instaurează era marilor vicii ale conducătorilor țărilor române. Constantin Gane, în celebra lucrare „*Trecute vieți de doamne și domnițe*”, în capitolul dedicat doamnelor fanariote, remarcă cu tristețe și cu dezamăgire instaurarea în elita conducătoare a țărilor române, a unor obiceiuri necunoscute neamului nostru. Hoția, minciuna, trădarea, mituirea devin „calități esențiale” ale guvernanților, începând cu această perioadă fanariotă. Acesta este începutul calvarului românesc, de care nu am scapat nici azi, cu toate că legi avem.

d. Ademenirea și uciderea lui Tudor Vladimirescu de către Alexandru Ipsilante, conducătorul Eteriei, de fapt, agentul țarinei Ecaterina cea Mare. Imperiul rus viza spargerea și acapararea Imperiului otoman, prin mișcarea de eliberare națională a grecilor. Trebuie menționat că românii erau pe vremea aceea majoritari în Peninsula Balcanică. Până la primul război balcanic, în Peninsula Balcanică, mai toată lumea vorbea ro-

mâna. Fluviul Dunărea era coloana vertebrala a românilor, nicidecum frontiera care s-a stabilit astăzi de către mai-marii lumii. Menționez aceste fapte istorice ca să vedem obiectiv măsurile diabolice aplicate românilor în ultimile secole.

e. Inserarea fățarnică persuasivă a Bisericii ortodoxe grecești în credința națională, ca vector esențial de promovare a creștinismului. Tolați inițial ca mesageri ai cultului creștin, cu diverse slăbiciuni, având ca origini cultul lui Orpheu și având ca stindard curcubeul, ei creează primele așezăminte monahale pe teritoriul nostru. Unul din acești corifei ai ortodoxismului este Sava Gotul. Surprins pe malul râului Buzău, făcând o partidă de amor cu tovarășii săi, sunt aruncați de către băștinași în apă. Trupul neînsuflețit al acestuia este dus la Constantinopol și incinerat, iar cenușa sa, vândută cneazului Serbiei. Astfel, devine patron spiritual al acestei țări până în ziua de azi.

În primul volum am arătat că toți termenii liturgici utilizați în cultul ortodox derivă din graiul tracogetilor.

Biblia de la București, tradusă de Șerban Cantacuzino din greacă și din slavonă, nu poate introduce în română termeni legați de Dumnezeu, Iisus (cu doi de i), Biserică din greacă, adică Theos, Isus, eclezia.

Până la revoluția bolșevică din 1945, toate bisericile românești erau inscripționate în greacă sau slavonă. Să fie oare meritul primului patriarh comunist Iustinian Marina, cel care l-a găzduit pe Gheorghe Gheorghiu-Dej, după evadarea din închisoarea de la Târgu-Jiu?

Și astăzi mesageri ai Bisericii noastre cară bani și bu-

nuri către Muntele Athos, așa cum au făcut în tot Evul Mediu. Când vom pune capăt acestei hoții perfide? Măi nenorociților, România este țara lui Dumnezeu, aici a fost și este Eden, aici este țara Havila, pomenită în Biblie.

1. Observații, născute după apariția primului volum „Miracolul graiului românesc”

M-am întrebat de multe ori, după ce am văzut vestigii ale evoluției omului, pe teritoriul actual al României, de ce istoricii și arheologii noștri sunt atât de seci. Mai mult interes și seriozitate au oamenii de știință străini, iar cei autohtoni cu merite remarcabile sunt aruncați în derizoriu.

Cel mai vechi craniu de humanoid este numit „pescarul de pe lacul Bugiulești”, județul Olt, descoperit de arheologul Constantin S. Niculescu-Plopșor. Această cutie craniană de circa 700 cm³ are o vechime de între 1.500.000 și 2.000.000 de ani. Acesta denumit Australanthropos olteniensis, era biped și își confecționa singur unelte.

Apoi, geneticianul român Mihai Netea, în lucrarea sa „O istorie genetică incompletă a românilor”, determină științific trei straturi majoritare de populații care au dus la formarea românilor, altele decât combinația hidoasă dintre daci și romani.

Este vorba despre o populație venită din Africa, în urmă cu 50.000 ani, peste care s-a suprapus o populație de agricultori de origine anatoliană, cu o vechime de 9.000 de ani. Aceștia au adus primele îndeletniciri agricole. Aceste populații dau cam 75% din bagajul genetic.

În urmă cu 4.500 de ani, din nordul Mării Negre au venit peste aceștia strămoșii dacilor, cu veleități de conducători, care se pare că au impus graiul de factură indo-europeană.

Împreună, cele trei valuri de migrații compun 95% din codul genetic, 5% fiind aportul altor civilizații (maghiari, huni, secui, gepizi, pecenegi, cumani etc.) de care se face atâta caz.

Mihai Netea afirmă ca 2% din genele actuale ale românilor sunt influențate de omul de Neanderthal.

Apare prima contradicție genetică. Este cunoscut că în natură, combinațiile dintre două ființe care aparțin unor specii diferite, din aceeași familie, nu dau urmași decât maximum o generație. Exemplul cal-măgar dă catârul care mai departe nu mai dă urmași. Deci, ca omul de Neanderthal să înzestreze cu gene generațiile următoare înseamnă că era compatibil cu migrații veniți. Mai mult, valul de strămoși ai dacilor s-au contopit cu anatolienii, de unde rezultă că proveneau din aceeași seminție, ca și cei veniți cu mult timp înainte din Africa. Așadar, vorbim de aceeași populație migrantă, care s-a reunit și s-a stabilizat pe actualul teritoriu al României.

2. Condițiile concrete ale teritoriului românesc

Intervalul cuprins între 117000 și 11700 î.e.n. este perioada de manifestare a glaciațiunii Würm, teritoriul nord-european, Alpii și crestele Carpaților fiind arealul de manifestare a a cestei epoci, cu încălziri scurte.

CUPRINS

Cuvânt înainte	5
1. Observații, născute după apariția primului volum „Miracolul graiului românesc”	11
2. Condițiile concrete ale teritoriului românesc	12
3. Potopului lui Noe	17
4. Rezumatul codului primordial al limbilor indo-europene	21
4.1. Morfemul „ra”	22
4.2. Morfemul „geea”	25
4.3. Morfemul „gr” (gar)	27
4.4. Simbolul „i”	27
4.5. Simbolul „y”	29
4.6. Simbolul „s”	30
4.7. Morfemul „si”	31
4.8. Simbolul „u”	32
4.9. Morfem „ri”	32
4.10. Morfemul „ap”	33
4.11. Prefixul „re”	34
4.12. Simbolul „j”	34
4.13. Sunetul „a”	35
4.14. Simbolul „o”	36
4.15. Sunetul „n”	36

4.16. Entitatea „ka” și „qu” (ca)	37
4.17. Morfemul „ma”	43
4.18. Morfemul „mol”	44
4.19. Morfemul „mi”	44
4.20. Morfemul „mis”	45
4.21. Morfemul „man”	46
4.22. Morfemul „ism”	47
4.23. Sunetul „p”	47
4.24. Morfemul „pa”	49
4.25. Morfemul „ba”	51
4.26. Morfemul „ar” sau „r”	53
4.27. Morfemul „sar”	54
4.28. Morfemul „br”	55
4.29. Sufixul „bil”	58
4.30. Morfemul „al”	59
4.31. Prefixul „anti”	60
4.32. Prefixul „ante”	60
4.33. Morfemul „op”	61
4.34. Morfemul „or”	62
4.35. Morfemul „os”	63
4.36. Sunetul „t”	65
4.37. Morfemul „tr”	67
4.38. Prefixul „contra”	71
4.39. Morfemul „st”	71
4.40. Sunetul „L”	73
4.41. Morfemul „la”	74
4.42. Morfemul „li”	75
4.43. Sunetul „e”	75
4.44. Sunetul „d”	75

4.45. Litera „v”	76
4.46. Morfemul „cr”	76
4.47. Semnul „X”	78
4.48. Sunetul „h”	80
4.49. Morfemul „ph”	81
4.50. Morfemul „sc”	83
4.51. Morfemul „da”	84
4.52. Sunetul „z”	86
4.53. Morfemul „zi”	89
4.54. Morfemul „za”	89
4.55. Sunetul „ț”	91
4.56. Sunetul „ș”	92
4.57. Morfemul „oc”(ok)	92
4.58. Morfemul „ct”	94
4.59. Morfemul „pt”	94
4.60. Morfemul „pl”	94
4.61. Morfemul „pr”	95
4.62. Morfemul „sp”	95
4.63. Morfemul „ol”	95
4.64. Morfemul „sf”	96
4.65. Morfemul „ce”	96
4.66. Morfemul „ci”	96
4.67. Morfemul „cult”	96
4.68. Morfemul „dra”	97
4.69. Morfemul „mos”	99
4.70. Morfemul „fr”	100
5. Moduri de negare în limba română	100
5.1. Negația cu „ba” (b).....	100
5.2. Negația cu „nu” (n).....	103

5.3. Negația cu diacriticele ă, â	104
5.4. Negația cu „m”	106
5.5. Negația cu prefixul „anti”	107
5.6. Negarea prin ironie	107
5.7. Negarea prin iordănire	107
6. Marile enigme ale omenirii	108
6.1. Atlantida.....	108
6.2. Marea identitate a mamei.....	112
6.3. Turnul Babel.....	118
6.4. Edenul	137
6.5. De la Tărtăria la Vatican	139
7. Concluzii	159
Fotografii.....	183
Fig. 1	183
Fig. 2	183
Fig. 3	184
Fig. 4	184
Fig. 5	185
Fig. 6	185
Fig. 7	186
Fig. 8	186
Fig. 9	187
Fig. 10.....	187
Fig. 11	188
Fig. 12.....	188
Fig. 13.....	189
Fig. 14.....	189
Fig. 15.....	190